

Proloog

Heb je ook zo'n foto? Waar je buitenom over een platform naar een vliegtuig loopt? Of door een vliegtuigslurf? Zo'n foto waar je lachend over je schouder kijkt omdat degene met wie je op vakantie gaat het moment van vertrek wil vastleggen. Ik heb er een. Hij is genomen toen ik naar de Canarische Eilanden ging met een paar meiden uit mijn klas. Zeventien was ik toen. Het was mijn eerste vakantie en de eerste keer dat ik vloog. Ik was net geslaagd voor de havo en nog nooit naar het buitenland geweest. Die foto is me dierbaar omdat het een overgang markeerde naar een andere fase in mijn leven. Het einde van mijn middelbare schooltijd en de start naar volwassenheid. Ik herinner me nog hoe fijn ik het had op school. Voor mij was het een veilige omgeving waarin ik gezien werd en mezelf kon zijn. Thuis voelde ik me vaak anders. Minder begrepen.

Na schooltijd zat ik vaak uren met mijn neus in de boeken tot ik de lesstof begreep. Ik leerde niet makkelijk, maar ik was vastbesloten iets van mezelf te maken. Als ik naar de foto kijk, word ik soms weemoedig. Ik was nog zo jong toen. Vol verwachting van wat de toekomst zou gaan brengen. Daarna volgden meer vakanties, maar nooit meer zo'n foto. Ik ging regelmatig alleen en vergat altijd iemand te vragen om van mij een foto te maken. Ik denk dat ik het niet belangrijk vond. En aan de selfie rage, die later ontstond, deed ik niet mee.

Nu wordt er opnieuw zo'n foto gemaakt. Net als ik mijn voet op de eerste tree van de vliegtuigtrap zet, roept mijn vriendin Yvonne. Ik doe net of ik haar niet hoor. Het is koud, windering en het miezert. Ik wil zo snel mogelijk uit de regen het vliegtuig in. Naar de zon. De rits van mijn blauwe jack

heb ik tot aan mijn kin opgetrokken. De wind trekt aan mijn haar, mijn blonde krullen blazen alle kanten op. Boven aan de vliegtuigtrap staat een stewardess de passagiers op te wachten. Haar donkere haar strak naar achteren getrokken. Op een beetje lipgloss na is haar gezicht nagenoeg make-uploos. Ze glimlacht. Ik vraag me af of ze het naar haar zin heeft. Haar gezicht lacht in ieder geval niet mee. Zelf was ik ook niet zo vrolijk vanmorgen toen om 5 uur de wekker ging. Liever reis ik met een middagvlucht, maar in dit geval kon het niet anders. Er was maar een vlucht. Yvonne roept opnieuw. Ik draai me om en glimlach. Ze maakt een foto en steekt haar duim in de lucht als teken dat het gelukt is. Het zal ongetwijfeld een leuke foto zijn, ik ga tenslotte op vakantie. Los uit de dagelijkse sleur van werken, eten en slapen naar een nieuwe omgeving. Een stad die we allebei niet kennen. Ik had er weleens van gehoord, maar niet als mogelijke locatie voor een stedentrip. De stad schijnt de laatste tijd massaal te worden bezocht terwijl toeristen voorheen de stad oversloegen en meteen doorreisden naar andere plaatsen aan de Costa del Sol. Een collega tipte mij. Als ik een stad zocht niet te ver weg met grote kans op mooi weer, moest ik daar heen gaan. Het was een stad die in de afgelopen tien jaar een ware metamorfose had ondergaan. Van verwaarloosd naar super hip. Je had er alles, zei ze. Een mooie haven, strand en een compact en gezellig centrum.

Ik heb er ontzettend veel zin in en ben benieuwd of de stad aan mijn verwachtingen voldoet. In je hoofd maak je je er toch altijd weer een voorstelling van. Ik loop de vliegtuigtrap op, wens de stewardess goedemorgen en loop naar binnen.